

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 595/05
26.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића и Зорана Савића, чланова већа и саветника, Зорице Стојковић, записничара, у кривичном предмету оптуженог **АА**, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 53. став 3. у вези става 2. и 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду, К. бр. 599/04 од 07.02.2005. године, у седници већа одржаној, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, дана 26.04.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Новом Саду, К. бр. 599/04 од 07.02.2005. године.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Новом Саду, оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 53. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од четири године, уз урачунавање времена проведеног у притвору по основу решења истражног судије Општинског суда у Бечеју, Кри. 158/04 од 02.09.2004. године, а које му се рачуна од истог дана, па надаље до одлуке суда.

Истом пресудом на основу члана 69. ОКЗ-а, оптуженом је изречена мера безбедности одузимања предмета кривичног дела и то дрвене греде. Оптужени је ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, те исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против напред наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, и одлуке о казни, с`предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи и оптуженом изрекне казну затвора у трајању од једне године или пак да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац Србије, поднеском Ктж. 733/05 од 14.05.2005. године, предложио је да Врховни суд уважи жалбу браниоца оптуженог, укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд Србије је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе овог кривичног предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП-а, па је по оцени навода и предлога у жалби и наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, који је напред цитиран, нашао:

Жалба браниоца оптуженог АА, је неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на штету оптуженог, на које другостепени суд поводом жалбе увек пази по службеној дужности, а у смислу члана 380. став 1. тачке 1. и 2. ЗКП-а.

Побијајући првостепену пресуду по основу битних повреда одредаба кривичног поступка, жалбом браниоца оптуженог се у суштини побија оцена изведених доказа дата од стране првостепеног суда, па се самим тим указује да је на основу погрешне оцене изведених доказа и чињенично стање погрешно утврђено. Посебно се истиче да је првостепени суд погрешно утврдио да је оптужени кривично дело извршио са директним умишљајем.

Наводи жалбе браниоца оптуженог о учињеним битним повредама одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, су оцењени као неосновани. Наиме, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све одлучне и битне чињенице из којих се несумњиво утврђује да је оптужени АА извршио кривично дело тешке телесне повреде из члана 53. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ РС. За своја чињенична утврђења првостепени суд је дао врло логичне и уверљиве разлоге, које у свему прихвата и Врховни суд. Што се тиче облика виности, првостепени суд је на основу свих изведених доказа (налаз и мишљење вештака – неуропсихијатра др ВВ, страна 6 и 7 првостепене пресуде), правилно закључио да је оптужени критичном приликом поступао са директним умишљајем и да је био свестан свог дела хтео његово извршење и то у погледу тешког телесног повређивања оштећеног и нехатно у односу на тежу последицу смрт покојног ПП.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела, тешка телесна повреда из члана 53. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ РС и за такав свој закључак првостепени суд је дао уверљиве разлоге, па су с`тога и наводи жалбе о повреди кривичног закона оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалбе браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно у смислу члана 41. ОКЗ-а утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности и да је истима дао правилан и адекватан значај. И по налажењу Врховног суда изречена казна затвора у трајању од четири године у коју је урачунато и време проведено у притвору, адекватна је тежини почињеног кривичног дела, степену кривичне одговорности оптуженог и друштвеној опасности извршеног кривичног дела, и представља нужну и довољну меру за постизање сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ-а.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Зорица Стојковић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ